

تهیه کنندگان جریان سازان هنری هستند

■ پیش از اینکه بخواهیم درباره موانع سرمایه گذاری در تئاتر صحبت کنیم باید نکته‌ای را توضیح دهیم و آن هم تفاوتی است که میان مقوله سرمایه‌گذاری، حمایت مالی و اسپانسرینگ در تئاتر با بحث تهیه‌کنندگی یا Producing وجود دارد. در چند سال اخیر متأسفانه به اشتباه این دو مقوله با هم مخلوط شده‌است و دوستانی که در عرصه فرهنگ و مدیریت فرهنگی هستند، گمان می‌کنند که این دو با هم یکی هستند.

مقوله سرمایه‌گذاری در حوزه فرهنگ به معنی حضور شر کت‌ها و نهادهایی مانند بانک‌های دولتی و خصوصی است که می‌آیند و در بحث هنر سرمایه‌گذاری می‌کنند و به اصطلاح حمایت مالی تولید یک اثر هنری را برعهده می‌گیرند. در سال‌های اخیر هم تعدادی از نگاه‌های مالی و سرمایه‌گذاری و بانک‌های خصوصی در حوزه هنرهای مختلف، سرمایه‌گذاری کرده‌اند. اما مقوله تهیه‌کنندگی، یک مقوله حرفه‌ای و تخصصی است. در همه دنیا رشته‌ای مستقل به نام تهیه‌کنندگی وجود دارد که مانند کارگردانی، بازیگری و تئاتر و دراماتوزی یک رشته تحصیلی به‌شمار می‌آید. کسانی که وارد این حرفه می‌شوند باید بتوانند علاوه بر آموزش‌هایی که در حوزه تخصصی خود دارند، مسلط و مشرف به موضوع باشند و بتوانند سرمایه و اعتبار‌های لازم را برای کارشان می‌بینند، جذب کنند. در حوزه سینما و تئاتر و سایر هنر ها تولید، موضوع مشخصی است که در نهایت به حرکت جریان اقتصادی آن منجر می‌شود. تهیه‌کنندگان باید به لحاظ علمی و تجربی به بحث مورد نظر تسلط و اشراف داشته باشند، چرا که در حوزه هنر آنان، تهیه‌کنندگان نخستین اشخاصی هستند که در مورد ساخت یک اثر تصمیم می‌گیرند. تهیه‌کنندگان در حوزه هنری جریان‌سازان جنبش‌های هنری هستند. در تاریخ هنر مدرن این تهیه‌کنندگان در عرصه‌های مختلف بودند که توانستند با حمایت از هنرمندان مختلف، جریان‌های هنری را به وجود بیاورند. اگر به لحاظ منفی و مثبت به این مقوله نگاه کنیم، می‌بینیم این تهیه‌کنندگان بودند که مثلاً در سینما با حمایت و سرمایه‌گذاری این ریسک را انجام دادند و با حمایت از یک هنرمند توانستند اثری را خلق کنند که در نهایت جنبش جدیدی را خلق کنند. در زمینه ثبت وضعیت موجود هنری می‌این تهیه‌کنندگان بودند که از همراهی با سیاست‌های حاکم، آن را حفظ کردند. به نظر من اصلی‌ترین نقش تهیه‌کنندگان در حوزه هنری، کشف استعداد‌های بالقوه است. در بحث مدیریتی نیز تهیه‌کنندگان، مدیران پروژه‌های هنری هستند. از تخصیص هزینه‌ها تا انتخاب عوامل همه را تهیه‌کنندگان مدیریت می‌کنند و به همین لحاظ اشراف کافی را در مقوله هنرهای مختلف دارند.

باید آن را با دو مقوله نگاه کرد. یکی رویکرد قانونی مورد بررسی قرار داد که در قانون اساسی ایران هم گفته شده است. براساس اصل ۴۴ قانون اساسی باید به سمت خصوصی‌سازی در بخش‌های فرهنگی راه هم شامل می‌شود برویم. این اصل تنها در مورد خصوصی‌سازی مقوله‌های اقتصادی نیست و خصوصی‌سازی را در بخش‌های فرهنگی هم داریم. اما در بخش خصوصی‌سازی فرهنگی به نظر من با ضعف‌های بسیاری روبه‌رو هستیم. مهم‌ترین بخش آن نگاه کلان ساختاری دولتی است که به مقوله خصوصی‌سازی وجود دارد. به نظر ما پیش از آنکه بخواهیم مسأله خصوصی‌سازی در حوزه هنر و به ویژه تئاتر را بررسی کنیم باید آسیب‌شناسی دقیقی از سابقه این کار داشته باشیم. ببینیم که در کجاها استعداد داشتیم و در کجاها موانعی وجود داشته است و نقاط چالش‌برانگیز در چه بخشی است. مشخصاً در بحث تئاتر همیشه با یک سری چالش‌ها روبه‌رو بودیم که به عدم شناخت برنامه‌ریزان فرهنگی در مرکز هنرهای نمایشی و وزارت فرهنگ ارشاد که متولی تئاتر هستند، بازمی‌گردد. اگر این مشکلات که بیشتر در مقوله مدیریت فرهنگی است، مرتفع نشود می‌توانیم شاهد این باشیم که در یک دوره تسلسل می‌افتیم و به لحاظ محتوا و مفاهیم هیچ تغییری را شاهد نخواهیم بود. تجربه شخصی من این است که بسیاری از دوستانی که در بحث مدیریتنی هستند، نگاه‌شان به مقوله سرمایه‌گذاری و تئاتر خصوصی همان نگاه تهیه‌کنندگی و اشتباهی است که در این دو شاهد هستیم. ما تعریف جامع و کاملی از این موضوع نداریم. از سوی دیگر، مدیریت فرهنگی فکر می‌کند اینکه ما تئاتر خصوصی داریم به این مفهوم است که تئاتری داشته باشیم که هیچ وابستگی به بخش دولتی نداشته باشد و همه هزینه‌ها را خودشان تهیه کنند. در حالی که این سرمایه‌گذاری بر روی حوزه هنر به ویژه تئاتر به معنی قطع کمک‌های دولتی نیست. مرکز هنرهای نمایشی، متولی دولتی تئاتر است و در بحث تئاتر خصوصی هم باید همکاری‌های لازم را داشته باشد. به نظر من اولین در حوزه تئاتر پیش از سرمایه‌گذاری، آسیب‌شناسی است تا بتوانیم مسیر روبه‌رو را هموار کنیم که این امر منجر به تغییر رویکرد متولیان امر فرهنگ و هنر و اصلاحات ساختاری در فرهنگ کشور خواهد داشت.

مجید جوزانی، مدیر تماشاخانه ایرانشهر

شفاف عمل کردیم

فرزانه ایراهیم زاده

تماشاخانه ایرانشهر تا به عنوان سالن نمایشی در خدمت هنرمندان تئاتر قرار گیرد؛ تاریخی را پشت سر گذاشت. از یک سوله کمک‌های اضطراری در زمان زلزله بود که بعد از زلزله بم و برنامه‌هایی که در این جا برگزار شد متوجه ظرفیتش برای اجرای تئاتر و راه اندازی سالن موقت تئاتر شدند و قرار شد تا این سالن‌های زود ساخت در اینجا راه اندازی شود. اما بعد از چندین سال انتظار و تخصیص نیافتن اعتبارات اینجا تبدیل شد به سالن نمایش حرفه‌ای شد و در جایگاه سالن‌های رسمی تئاتر قرار گرفت و تا حدی تئاتر را از محدوده تئاتر شهر خارج کرد.

بله، یک دوره طولانی طول کشید که این مجموعه به عنوان یک مجموعه تئاتری مورد بهر برداری قرار گیرد. خود من از روزهای ابتدایی که این مجموعه در کنار خانه هنرمندان قرار شد به سالن تئاتر موقت تبدیل شود در جریان راه اندازی و ساخت و ساز آن بودم. در سال ۸۴ که دکتر قالیباف به شهرداری تهران آمدند با نگاهی که داشتند برای پیشبرد برنامه‌هایشان نیاز به حمایت هنرمندان داشتند و برای اینکه شهرداری به نهاد فرهنگی اجتماعی تبدیل شود، ساخت بناهای فرهنگی را در اولویت کاری قرار داد. در آن زمان من به عنوان مدیر کل فرهنگی نامه‌ای نوشتم و خواشش کردم ردیف بودجه‌ای برای تماشاخانه ایرانشهر و ساخت آن اختصاص داده شود که این اتفاق افتاد و ساخت و ساز تماشاخانه ایرانشهر بار دیگر و با نقشه‌ای که می‌بینید به جریان افتاد.

یک سوالی همین جا برای من پیش آمده است. اینکه کسانی که از ابتدا در جریان ساخت و ساز تماشاخانه ایرانشهر بودند دغدغه فرهنگی هم قصد داشتند یا این مجموعه ساخته شود. اما شما با توجه به اینکه مدیر کل فرهنگی شهر داری بودید، توانستید این هدف را دنبال کنید و مجموعه را به پایان برسانید. فکر نمی‌کنید این سمت دولتی و نزدیکی شما به شهر دار تهران باعث این اتفاق شد؟ یعنی سمت دولتی شما باعث شد تا این شهرداری به فکر این ساخت و ساز بیفتد؟

من نمی‌خواهم این جوری فکر کنم.

من هم نمی‌خواهم این جوری فکر کنم اما بر آنم این جریان، این گونه نشان می‌دهد.

شاید هم همین طوری که شما می‌گویید، باشد. اما تنها ایرانشهر نبود که آن را پیگیری کردم در مورد سینما آزادی هم همین‌طور بود. چندین مجموعه دیگر را هم پیگیری کردم. شاید نظر شما درست باشد و اگر من معاون شهر دار نبودم و پیگیری نمی‌کردم این اتفاق نمی‌افتاد اما به نظر من وقتی مدیر بالا دستی اگر علاقه‌مند نباشد هر چقدر هم سمت شما اهمیت داشته باشد هم نمی‌تواند کمکی برای ساخت و ساز بکند. این روحیه ساخت و ساز در شهر دار تهران بود و ما هم از این روحیه کمک گرفتیم. اگر نبود این اتفاق نمی‌افتاد.

اما این اراده در کسانی که قبلاً هم اینجا بودند وجود داشت. اما این در زمان شما شکل گرفت. من امیدوارم که این اتفاق افتاده باشد. اگر این طور که می‌گویید، باشد سعادت بود که من توانستم از جایگاهی که دارم استفاده کنم تا مجموعه ایرانشهر ساخته شود.

وقتی که سالانی در یک جایی افتتاح می‌شود می‌کشد که جای خود را در بین هنرمندان رشته‌های مرتبط باز کند. اما این اتفاق در مورد تماشاخانه ایرانشهر به سرعت افتاد و خیلی زود و از همان چند اجرای اول توانست جای خود را در میان هنرمندان تئاتر باز کند. البته یک بخشی از این موفقیت به دلیل دعوت‌هایی بود که از طرف تماشاخانه و شخص خود شما از هنرمندان بود. اما یک بخشی هم به عوامل دیگری بازمی‌گردد. این تماشاخانه در زمانی که هنوز تئاتر خصوصی در ایران جای خودش را باز نکرده بود، آمد و آن را جان داد.

به نظر من چیز در حوزه هنر بسیار اهمیت دارد. یکی صداقت و دیگری اعتماد است. بعد از لطف خدا که شامل حال ما شد اعتمادی که جامعه هنری به ما داشتند و تلاش ما برای بر خورد صادقانه با هنرمندان باعث شد که این مجموعه موفقیت به دست بیاورد و تماشاخانه ایرانشهر به سرعت رشد کند. البته این پتانسیل در تماشاخانه ایرانشهر وجود داشت. از آن نیریم که این دو سال بعد از سال‌ها که در ایران سالن ساخته نشده بود ساخته شد و اولین سالن‌های نمایشی استاندارد ی بود که در ایران به تئاتر اختصاص پیدا کرد. تماشاخانه ایرانشهر در باغ هنرمندان و کنار خانه هنرمندان ایران است. این امتیاز هم از ظرفیت‌های منحصر به فردی است که تماشاخانه ایرانشهر دارد. اما برای اینکه تبدیل به جایی که مورد توجه هنرمندان قرار گیرد باید کار روندی را طی می‌کرد.

شما از نهاد‌های دولتی مثل مرکز هنرهای نمایشی کمک‌نگرفتید؟

نه، هیچ کمکی نمی‌گیریم.

حتی سال اول؟ برای همین به گروه‌ها پولی پرداخت نمی‌کردید؟

نه، حتی سال اول هم هیچ کمک نگرفتیم که پولی پرداخت کنیم. اما گروه‌ها آزادند که اسپانسر بگیرند یا از مرکز هنرهای نمایشی کمک مالی بگیرند. مثل اتفاقی که برای آقای بابک افتاد و ایشان خواستند که از مرکز هنرهای نمایشی کمک بگیرند. تماشاخانه ایرانشهر هیچ کمکی در ابتدا نمی‌کند اما از فروش هشتاد درصد خالص به گروه‌ها پرداخت می‌کنیم. حتی مالیات و عوارض را هم از سهم تماشاخانه ایرانشهر پرداخت می‌کنیم.

تماشاخانه

آمارها سخن می‌گویند سهم اندک تئاتر کیمیا امینیان

■ آمار نشان می‌دهد تئاتر ایران به عنوان یکی از هنرهای فاخر در مقابل سایر هنرها سهم کمی از درصد فروش و هزینه‌های سبد خانوار را به خود اختصاص داده است. البته باید این نکته را پذیرفت که کل ظرفیت تئاتر حرفه‌ای ایران در روز – با احتساب تالار رودکی- در زمان پیک تماشاچی بیشتر از ۲۵۰۰ نیست. این سهمیه در مقایسه با تعداد سالن‌های سینما سهم اندکی است که تنها می‌شود به آن به عنوان یک سهم اندک اشاره کرد.

تئاتر شهر

مجموعه تئاتر شهر به عنوان مهم‌ترین مجموعه نمایشی کشور پنج سالن فعال دارد. پنج سالنی که ظرفیت آنها به ۱۷۰۰ نفر در حالت تمام ظرفیت است. سالن اصلی تئاتر شهر ۵۰۰ صندلی ظرفیت دارد و در زمان پرتماشاگر بودن با فروش ظرفیت پله‌ها این آمار از ۷۰۰ نفر است. بر این اساس در سال ۸۹ هشت نمایش در سالن اصلی به صحنه رفتند که از این هشت نمایش با در نظر گرفتن ظرفیت ۵۷۹ نفری تالار اصلی و تعداد اجراها نمایش «منهای دو» به کارگردانی داوود رشیدی با میزبانی ۲۱ هزار ۱۲۷ تماشاگر پرتماشاگر ترین نمایش تالار اصلی بوده است.

تالار چهار سو دومین سالن مجموعه تئاتر شهر از نظر ظرفیت است. این سالن در سال ۸۹ از هشت نمایش با در نظر گرفتن ظرفیت ۱۲۲ نفری تالار چهارسو و تعداد اجراهای نمایش «نوشتن در تاریکی» به کارگردانی محمد یعقوبی به ۴ هزار و ۶۸۰ تماشاگر پر مخاطب‌ترین نمایش تالار چهار سو در سال جاری بود.

تالار قشقایی میزبان ۱۲ نمایش بود. از این ۱۲ اثر نمایشی با در نظر گرفتن ظرفیت ۱۱۵ نفری تالار قشقایی و تعداد اجراهای آثار یاد شده نمایش «خور» به کارگردانی علیرضا کو شک جلالی بدون در نظر گرفتن اجرای دوباره این اثر نمایشی در تالار اصلی مجموعه با مجموع سه هزار و ۷۶۱ تماشاگر پرتماشاگر ترین نمایش تالار قشقایی معرفی می‌شود.

تالار سایه تا اسفند ماه ۱۰ اثر نمایشی را روی صحنه خود دید. از این تعداد با در نظر گرفتن ظرفیت ۱۰۳ نفری تالار سایه و تعداد اجرای نمایش‌ها، نمایش «مکتب» به کارگردانی رضا ثروتی با سه هزار و ۵۸۲ تماشاگر عنوان پرتماشاگر ترین نمایش تالار سایه را از آن خود کرد.

کارگاه نمایش کوچک‌ترین سالن مجموعه تئاتر شهر است که میزبان ۱۰ نمایش بوده که با در نظر گرفتن ظرفیت ۳۷ نفری کارگاه نمایش و تعداد اجرای آثار نمایشی به روی صحنه رفته در این مکان نمایش ۱۱۰۱) به کارگردانی حسن برزگور کسانا بهرام با میزبانی یک هزار و ۶۱۴ نفر پر مخاطب‌ترین نمایش کارگاه نمایش معرفی شده است.

در سال ۸۹ تعداد ۴۷ نسخه نمایشنامه ایرانی، خارجی و اقتباسی در تالارهای مختلف مجموعه تئاتر شهر اجرا شده‌اند.

تماشاخانه ایرانشهر

از زمانی که مجموعه تئاتر ایرانشهر در عرصه تئاتر ایران فعال شده است تا امروز دو سالی می‌گذرد. دو سالی که زمان خوبی است تا یک مجموعه فرهنگی بتواند در عرصه فرهنگی سری در سربار و بیاورد و برای خودش اعتباری کسب کند.

این مجموعه فرهنگی که بحث تئاتر خصوصی را در زمینه تئاتر حرفه‌ای وارد کرده است و براساس آیین نامه اجرایی تدوین شده در دومین سال فعالیت خود در سال ۸۹ از میان بیش از ۱۰۰ نمایشی که در تالارهای نمایشی پایتخت به روی صحنه رفته است، ۱۳۳ اجرا – را به اضافه اجراهای جشنواره به خود اختصاص دهد.

جمع فروش تماشاخانه ایرانشهر با احتساب آثار جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر هشت میلیارد و ۱۷۳ میلیون و ۶۱۵ هزار ریال تمام است. بر این اساس سهم ۲۰ درصدی تماشاخانه ایرانشهر از این فروش یک میلیارد و ۶۳۴ میلیون و ۷۲۳ هزار ریال است و مبلغ شش میلیارد و ۵۲۸ میلیون و ۸۹۲ هزار ریال هم سهم ۸۰ درصدی گروه‌ها از فروش گیشه است.

بر طبق آمار ارایه شده نمایش «کالیگولا» همایون غنی‌زاده در تاریخ ۲۷ خردادماه سال جاری با ۲۲۵ تماشاگر و فروش ۴۱ میلیون و ۸۰۰ هزار ریال تمام لقب پر فروش‌ترین اثر نمایشی را در یک اجرا به خود اختصاص داده است. همچنین این نمایش با میزبانی ۲۰۲ تماشاگر در تاریخ ۲۷ مردادماه سال جاری لقب پر تماشاگر ترین نمایش را در یک اجرا به خود اختصاص داد. نمایش «درس» داریوش مهرجویی هم با فروش ۱۱ میلیون و ۷۵۰ هزار ریالی خود در تاریخ ۱۹ اسفندماه سال جاری و با حضور ۲۱۰ تماشاگر لقب پرفروش‌ترین نمایش را در یک اجرا در سالن سمندریان تماشاخانه ایرانشهر به خود اختصاص داد. نمایش «دانشگاه سنجلک در سال جاری با احتساب ۹ اجرای نمایش در جشنواره‌های بین‌المللی، میزبان ۲۶ اجرای نمایش بوده و آمار تماشاگران این مجموعه نیز بالغ بر ۲۴۳۹۹ نفر است.

سنجلک

تماشاخانه سنجلک قدیمی‌ترین سالن تئاتر حرفه‌ای تهران است که در یکی دو سال اخیر با تعمیری که داشته بار دیگر به جریان تئاتر کشور وارد شده است. این نمایش در سال ۸۹ میزبان ۹ نمایش بود. تماشاخانه سنجلک در سال جاری با احتساب ۹ اجرای نمایش در جشنواره‌های بین‌المللی، میزبان ۲۶ اجرای نمایش بوده و آمار تماشاگران این مجموعه نیز بالغ بر ۲۴۳۹۹ نفر است.

مجید جوزانی، مدیر تماشاخانه ایرانشهر

مجموعه تماشاخانه ایرانشهر عمر طولانی ندارد اما در دو سالی که از فعالیت این مجموعه می‌گذرد توانسته است مر کزیت تئاتر را از چهارراه ولیعصر خارج کند و نگاه‌ها را به خود جلب کند. دکتر مجید جوزانی، مدیر این تماشاخانه و خانه هنرمندان معتقد است این اتفاق به خاطر صداقتی که در این مجموعه با گروه‌ها داشته و اعتماد گروه‌های نمایشی به مجموعه داشتند به وجود آمده است. جوزانی که خود دانش آموخته و استاد رشته تئاتر است بر خلاف نظر منتقدانی که می‌گویند حضور ستاره‌های سینما باعث توجه مخاطبان به مجموعه ایرانشهر شده یا لا یون کیفیت کارهای نمایشی در این مجموعه را مهم‌ترین عامل قوت ایرانشهر می‌داند.

می‌گویم اینجا کار است و سند ندارد اما قبول نمی‌کنند. از نظر نظرات ارزشیابی زیر نظر مرکز هنرهای نمایشی فعالیت می‌کنید؟

هر نمایشی که هر جای کشور بخواهد به روی صحنه برود تابع قانونی که مرکز هنرهای نمایشی تعیین کرده و باید مجوز داشته باشد. این هم مصوبه شورای عالی انقلاب فرهنگی است.

یعنی بدون مجوز هیچ نمایشی اینجا روی صحنه نمی‌رود؟

نه می‌توانیم و نه بدون مجوز اجازه می‌دهیم کاری روی صحنه برود. این قانون است. ایرانشهر یک ملک است؛ مثل سینما. شما اجازه ندارید هیچ فیلمی را بدون پروانه نمایش اکران کنید. حتماً باید پروانه یا بد از سوی شورای نظارت و ارزشیابی صادر شود و تعداد اجرا مشخص شود و بعد روی صحنه برود.

با رسال یکی دو تا نمایش در اینجا به هر مرحله صحنه نرسید. مثل کار آقای رحمانیان.

بله روز حسین به کارگردانی آقای رحمانیان بود که تا مرحله اجرا پیش رفت و چون مجوز اجرا نگرفت، متوقف شد. اما قبیه نمایش‌ها به صحنه رفت. ممکن است کاری تمدید نشود اما همه نمایش‌ها ۳۰ اجرای موظف‌شان را رفتند.

تعداد اجرای مشخص است؟

بله. اما بعضی از کارها که تماشاگر داشته باشد، می‌توانند ادامه داشته باشند.

یعنی کف فروش یا سقف فروش دارد؟

بله. سقف فروش داریم.

اجراهای ایرانشهر تا پایان سال ۹۰ مشخص شده است؟

بله. تقریباً اجراها مشخص شده است. ما شش ماهه اعلام هم کردیم. بعد از کار آقای مهرجوی، آتیلا پسیانی و بعد از ایشان یک کار مشترک با دانشگاه منچستر و بعد از آن نمایشی به کارگردانی رضا حداد به صحنه می‌آید. در جشنواره شماره یک هم بعد از آقای مجعونی پارسا پیروزفر و بعد آقای کیومرث پور احمد اجرا دارند.

این اتفاقی که الان در جریان است و همزمان چهار کار روی صحنه رفت هم تکرار می‌شود؟

بله احتمالاً اگر به اجراهای گروه‌ها لطمه نخورد این کار را انجام می‌دهیم.

در همین مجموعه ایرانشهر و خانه هنرمندان سالن‌های دیگری هم هست که قابلیت تئاتر را دارد. اما استفاده نمی‌شود.

مثلاً کدام سالن؟

سالن استاد انتظامی.

سالن‌های دیگری هم هست. اما شرایط تمهت دور باشیم. متأسفانه در جامعه ما هر کسی که خوب کار می‌کند، جلوش را می‌گیرند. چقدر کارگردان‌ها در تماشاخانه ایرانشهر آزادند؟ اینجا هم مثل سایر تماشاخانه‌ها و سالن‌های تئاتری است. من به عنوان یک مدیر تنها بنا به وظیفه‌ام می‌توانم یک نمایش را به لحاظ ساختاری انتخاب کنم.

خود شما این کارها را انتخاب می‌کنید یا شورای برای انتخاب کارها وجود دارد؟

متأسفانه هنوز شورایی در ایرانشهر وجود ندارد. چون تماشاخانه ایرانشهر ثبت نشده است و تا این جا ثبت نشود، نمی‌توانیم به لحاظ قانونی شورا را تشکیل دهیم. تا پیش از تشکیل این شورا من فقط می‌توانستم با دوستانی که همراه ما بودند، مشورت کنم و از آنها کمک بخواهم. تا آن زمان تنها مدیریت این مجموعه کارها را انتخاب می‌کرد.

چرا ثبت این مجموعه این قدر طول کشیده؟ بالاخره سیستم ثبت پروسه طولانی را طی می‌کنند. الان ما نمی‌توانیم تلفن‌های این مجموعه را به نامش ثبت کنیم.

اتفاقاً بگذارید تئاتر کار کند که تماشاگران را به سالن‌های تئاتر بیاورد. اگر تماشاگر به بهانه دیدن کار آقای مهرجوی می‌آید تئاتر، باید چه اشکالی دارد که برای اولین بار بیاید و با محیط تئاتر آشنا شود و عادت می‌کند که به تئاتر بیاید. یادمان نرود یک دوره‌ای در تاریخ تئاتر جهان بلیت می‌فرستادند در خانه مردم و با ماشین دنبال‌شان می‌رفتند تا مردم بیایند و تئاتر ببینند. این برای این بود که فرهنگ تئاتر در خانواده‌ها بیاید و مردم با بگیرند که تئاتر ببینند. چند نفر در تهران می‌آیند تئاتر ببینید. بیشترین تماشاچی تئاتر در شهر بزرگی مثل تهران در شب از ۲۰۰۰ نفر فراتر نمی‌رود. جمعیت تهران ۱۰ میلیون نفر در شهر است. ۲۰۰۰ نفر در ۱۰ میلیون اسلام است. چون مردم تئاتر نمی‌بینید. باید کمک کنیم که به تئاتر بیایند. اما یک چیزی بد است. اینکه این فرهنگ را ایجاد کنیم که حتماً سینماگران باید بیایند تا مردم به تئاتر بیایند. مهم نیست که کسی دارد کارگردانی یا بازی می‌کند، مهم این است که نمایشی روی صحنه می‌رود به قاعده باشد. اصطلاحاً نمایشی باشد که یک قوام بر خوردار است. نمایشی باشد که قابل دیدن باشد و تماشاگر با یک علامت سوال از سالن بیرون بیاید. آقای مهرجویی سسی سال دغدغه درس را داشتند. وقتی به کمک تماشاخانه ایرانشهر این نمایش را روی صحنه می‌آورد نمایش خوبی به روی صحنه می‌آید.

هر جرابی اگر قدرت داشته باشد، ادامه پیدا می‌کند و اگر درست نباشد، متوقف می‌شود. خیلی‌ها می‌گویند که تماشاخانه ایرانشهر به دنبال چهره‌هاست و چهره‌ها را دعوت می‌کند. بازار تهمت فراوان است. به جای اینکه به هم کمک کنیم س‌ده راه هم می‌شویم. یکی از کارگردان‌هایی که در ایرانشهر نمایش روی صحنه آورده را بیاورید که بگوید من به عنوان مدیر ایرانشهر گفته باشم که بازیگر چهره یا فالن بازیگر را بیاور اینجا بازی کند. اصلاً من یک تئاتری هستم به می ربطی ندار که چه کسی قرار است روی صحنه برود برای من مهم است که کاری که اینجا قرار است به صحنه برود، قدر تمند باشد. خود کارگردان دوست دارد سوپراستار بیاورد، خوبی بیاورد. اگر سوپراستار نتواند که خوب

صحنه اجرای موفق داشته باشد برای خودش بد است اما باز به من به عنوان مسوول تماشاخانه ایرانشهر ربطی ندارد. به نظرم می‌آید باید از شرایط تمهت دور باشیم. متأسفانه در جامعه ما هر کسی که خوب کار می‌کند، جلوش را می‌گیرند. چقدر کارگردان‌ها در تماشاخانه ایرانشهر آزادند؟ اینجا هم مثل سایر تماشاخانه‌ها و سالن‌های تئاتری است. من به عنوان یک مدیر تنها بنا به وظیفه‌ام می‌توانم یک نمایش را به لحاظ ساختاری انتخاب کنم.

خود شما این کارها را انتخاب می‌کنید یا شورای برای انتخاب کارها وجود دارد؟

کنیم س‌ده راه هم می‌شویم. یکی از کارگردان‌هایی که در ایرانشهر نمایش روی صحنه آورده را بیاورید که بگوید من به عنوان مدیر ایرانشهر گفته باشم که بازیگر چهره یا فالن بازیگر را بیاور اینجا بازی کند. اصلاً من یک تئاتری هستم به می ربطی ندار که چه کسی قرار است روی صحنه برود برای من مهم است که کاری که اینجا قرار است به صحنه برود، قدر تمند باشد. خود کارگردان دوست دارد سوپراستار بیاورد، خوبی بیاورد. اگر سوپراستار نتواند که خوب

صحنه اجرای موفق داشته باشد برای خودش بد است اما باز به من به عنوان مسوول تماشاخانه ایرانشهر ربطی ندارد. به نظرم می‌آید باید از شرایط تمهت دور باشیم. متأسفانه در جامعه ما هر کسی که خوب کار می‌کند، جلوش را می‌گیرند. چقدر کارگردان‌ها در تماشاخانه ایرانشهر آزادند؟ اینجا هم مثل سایر تماشاخانه‌ها و سالن‌های تئاتری است. من به عنوان یک مدیر تنها بنا به وظیفه‌ام می‌توانم یک نمایش را به لحاظ ساختاری انتخاب کنم.

خود شما این کارها را انتخاب می‌کنید یا شورای برای انتخاب کارها وجود دارد؟

متأسفانه هنوز شورایی در ایرانشهر وجود ندارد. چون تماشاخانه ایرانشهر ثبت نشده است و تا این جا ثبت نشود، نمی‌توانیم به لحاظ قانونی شورا را تشکیل دهیم. تا پیش از تشکیل این شورا من فقط می‌توانستم با دوستانی که همراه ما بودند، مشورت کنم و از آنها کمک بخواهم. تا آن زمان تنها مدیریت این مجموعه کارها را انتخاب می‌کرد.

چرا ثبت این مجموعه این قدر طول کشیده؟ بالاخره سیستم ثبت پروسه طولانی را طی می‌کنند. الان ما نمی‌توانیم تلفن‌های این مجموعه را به نامش ثبت کنیم.